

Ann Brashares

Gevonden!

Ik besta al ruim duizend jaar. Ik ben al talloze keren gestorven. Hoe vaak weet ik niet meer precies. Mijn geheugen is uitzonderlijk, maar niet perfect. Ik ben een mens.

De vroegste levens staan me niet meer zo goed bij. De boog van onze ziel volgt het patroon van elk van onze levens. Het is een macrokosmos. Eerst mijn jeugd. Ik ben heel vaak kind geweest. En zelfs toen mijn ziel nog jong was heb ik vaak de volwassenheid bereikt. Tegenwoordig komen de herinneringen elke keer sneller terug. We volgen het geijkte pad. We kijken bevreemd naar de wereld om ons heen. We herinneren het ons weer.

Met 'wij' bedoel ik mezelf, mijn ziel, mijn ikken, mijn vele levens. Met 'wij' bedoel ik ook de vele anderen die net als ik het geheugen bezitten, het bewustzijn van onze vorige levens dat elk sterfgeval overleeft. Ik weet dat er niet veel van ons zijn. Elke honderd jaar één misschien, één op een miljoen. We komen elkaar slechts zelden tegen, maar neem maar van mij aan dat we er zijn. Er is er in ieder geval één bij wiens geheugen zelfs nog veel uitzonderlijker is dan dat van mij.

Ik ben op veel plaatsen geboren en gestorven. De ruimte ertussen is hetzelfde. Ik was niet in Bethlehem toen Jezus werd geboren. Ik heb Rome nooit in zijn gloriëtijd gezien. Ik heb nooit geknield voor Karel de Grote. In die tijd zat ik in Anatolië, ploegde ik het land voor een karig maal, en sprak ik een dialect dat in de omringende dorpen niet werd verstaan. Alleen God en de duivel zijn verantwoordelijk voor de spannende gedeelten. De grote gebeurtenissen in de geschiedenis gaan aan de meeste mensen voorbij. Net als ieder ander heb ik erover gelezen.

Soms denk ik dat ik meer gemeen heb met huizen en bomen dan

met mijn medemensen. Ik sta daar en zie mensen komen en gaan. Hun leven is kort, maar dat van mij lang. Soms zie ik mezelf als een paal die in de branding van de oceaan is gedreven.

Ik heb nooit kinderen gehad, en ik ben nooit oud geweest. Ik weet niet waarom niet. Ik heb in vele zaken schoonheid gezien. Ik ben verliefd geweest, en zij duldde dat. Ik heb haar een keer gedood en ben meerdere keren voor haar gestorven, maar daar heb ik niets aan gehad. Ik ben altijd naar haar op zoek; ik kan me haar elke keer weer herinneren. Ik blijf hopen dat zij zich mij ooit ook zal herinneren.

Hopewood (Virginia), 2004

Ze kende hem nog niet zo lang. In de elfde klas dook hij opeens op. Het was een kleine stad en een klein schooldistrict. Elk jaar weer zag je dezelfde kinderen. Ze waren allebei tieners, maar toch leek hij op de een of andere manier ouder.

Ze hoorde verhalen over waar en hoe hij de zeventien jaar van zijn leven had doorgebracht, maar ze had daar haar twijfels bij. Hij had in een inrichting gezeten voordat hij in Hopewood kwam wonen, zei men. Zijn vader zat in de gevangenis en hij woonde op zichzelf. Zijn moeder was vermoord, werd beweerd, waarschijnlijk door zijn vader. Hij had altijd iets met lange mouwen aan, zei iemand, omdat zijn armen onder de brandwonden zaten. Hij ging, voor zover ze wist, nooit op dat soort verhalen in en sprak ze ook nooit tegen.

En hoewel Lucy de geruchten niet geloofde, begreep ze wel wat erachter stak. Daniel was anders, ook al deed hij zijn best dat niet te zijn. Zijn gezicht drukte trots uit, maar hij straalde ook verdriet uit. Zij had het gevoel dat er nooit iemand voor hem had gezorgd en dat hij dat niet eens besepte. Ze zag hem een keer bij het raam van de kantine staan terwijl iedereen, al kletsend, met rinkelende dienbladen om hem heen liep, en hij had er zo verloren uitgezien. Hij trof haar op dat moment als de eenzaamste mens ter wereld.

Hij was nog niet op de school begonnen of er deden al een hoop praatjes de ronde omdat hij zo vreselijk knap was. Hij was lang, had een vierkante kin en was zelfverzekerd, en zijn kleren waren een tikje mooier dan die van de meeste kinderen. De sportleraren wilden hem al inlijven bij hun *football*teams vanwege zijn lengte, maar daar

zag hij niets in. Omdat het een klein stadje was en er weinig te doen was, maar men wel steeds hoopte op meer, kletsten de kinderen al snel over hem en kwamen de roddels in de wereld. Aanvankelijk viel het wel mee, maar toen pakte hij een paar dingen verkeerd aan. Hij ging niet naar het Halloweenfeestje van Melody Sanderson, hoewel ze hem in de hal persoonlijk had uitgenodigd en iedereen dat had gezien. Tijdens de jaarlijkse schoolpicknick zat hij de hele tijd met Sonia Frye te praten, hoewel mensen als Melody haar meden als de pest omdat ze zo vreemd was. Op school heerste er een fragiel sociaal ecosysteem, en tegen de tijd dat de winter aanbrak vonden de meeste mensen hem een beetje eigenaardig.

Behalve Lucy. Ze wist zelf ook niet waarom niet. Ze had niets met Melody en haar nalopertjes, maar ze was wel op haar hoede. Om te beginnen stond ze bij haar niet in een goed boekje, en ze wilde niet buitengesloten worden. Dat kon ze haar moeder niet aandoen, niet na wat ze allemaal met haar zus al had doorstaan. En Lucy viel ook niet op foute jongens. Echt niet.

Ze had het vreemde idee opgevat – meer een dagdroom, eigenlijk – dat ze hem kon helpen. Ze wist hoe het er buiten en op school aan toeging en ze wist hoe je je moest gedragen om je te handhaven. Ze had het gevoel dat hij meer had meegemaakt dan de meeste mensen, en daardoor leefde ze met hem mee. Ze maakte zichzelf wijs dat hij haar misschien wel nodig had, dat zij de enige was die hem kon begrijpen.

Hij liet dat echter nooit blijken. In twee jaar tijd had hij nog geen een keer met haar gesproken. Nou ja, een keer had ze op zijn schoenveter gestaan en haar excuses aangeboden en toen had hij haar aangekeken en iets gemompeld. Ze had daar een naar gevoel aan overgehouden en ze kon het een tijdlang niet van zich afzetten, ze wilde weten wat hij had gezegd en wat hij ermee had bedoeld, maar uiteindelijk gaf ze het op. Ze had niets verkeerd gedaan en als hij zo nodig om drie uur 's middags met losse veters in de hal moest rondlopen, was dat zijn probleem.

‘Vind je dat ik er te veel in zie?’ had ze Marnie gevraagd.

Marnie had haar aangekeken alsof ze het liefst de haren uit haar hoofd had getrokken. ‘Ja, dat vind ik wel. Volgens mij zie je er veel te veel in. Als er ooit een film over je zou worden gemaakt, zou de titel *Ik zie er veel te veel in* moeten zijn.’

Ze had op dat moment moeten lachen, maar er daarna over gepiekerd. Marnie was niet gemeen geweest. Marnie hield meer en oprechter van haar dan ieder ander, behalve dan misschien haar moeder, die ook erg veel van haar hield maar minder oprecht. Marnie vond het vreselijk dat ze zich zo op iemand richtte die niets om haar gaf.

Lucy dacht eigenlijk dat hij een genie was. Niet vanwege de dingen die hij deed of zei. Maar ze zat een keer naast hem tijdens de Engelse les en wierp af en toe stiekem een blik op hem terwijl de rest van de klas Shakespeare besprak. Hij zat daar, met zijn brede schouders, gebogen over zijn schrift, uit zijn hoofd sonnetten aan het opschrijven, de een na de ander, in een prachtig schuinschrift dat leek op dat van Thomas Jefferson in de Onafhankelijkheidsverklaring. De blik op zijn gezicht deed haar vermoeden dat hij ver weg was van de kleine vierkante klas met het knipperende tl-licht, het grijze linoleum op de vloer en het enkele raampje. Ik vraag me af waar je vandaan komt, dacht ze. Ik vraag me af hoe je hier terecht bent gekomen.

Op een keer had ze hem, in een vlag van overmoed, gevraagd wat het huiswerk voor Engels was. Hij had alleen naar het bord gewezen waarop stond dat ze een opstel moesten schrijven over *De storm*, maar ze had de indruk gekregen dat hij iets anders had willen zeggen. Ze wist dat hij kon praten, ze had hem met andere mensen horen spreken. Ze stond op het punt hem bemoedigend aan te kijken, maar toen ze hem in de ogen keek, die donkergroen waren, was ze opeens zo slecht op haar gemak geweest dat ze haar blik neersloeg en pas weer opkeek toen de klas uit ging. Zo was ze anders nooit. Ze was behoorlijk zelfverzekerd. Ze wist wie ze was en waar ze bij hoorde. Ze was opgegroeid tussen bijna allemaal meiden, maar dankzij de leerlingenraad en keramiekles en Mar-

nies twee broers had ze ook zat jongens als vrienden. Maar geen van hen gaf haar hetzelfde gevoel als Daniel.

En dan was er nog het moment aan het einde van het schooljaar toen ze haar kluisje aan het uitruimen was. Ze vond het vreselijk dat ze hem de hele zomer niet zou zien. De roestige witte Blazer van haar vader stond een paar straten verderop slordig met twee wielen op de stoep geparkeerd. Ze had stapels papieren en boeken uit haar kluisje en een kartonnen doos met haar werkjes van keramiekles op de stoep gezet terwijl ze voorzichtig het portier openmaakte.

Opeens zag ze Daniel vanuit haar ooghoek. Hij ging nergens heen en had ook niets bij zich. Hij stond daar gewoon, met zijn armen langs zijn zij, en staarde haar met die verloren uitdrukking op zijn gezicht aan. Hij zag er verdrietig en een tikje afstandelijk uit, alsof hij in zijn ziel keek terwijl hij naar haar staarde. Ze draaide zich om en keek hem in de ogen, en dit keer schrokken ze geen van beiden terug. Hij stond daar alsof hij zich iets wilde herinneren.

Ergens wilde ze gaan zwaaien of iets slims of interessants zeggen, maar tegelijkertijd hield ze de adem in. Het leek wel alsof ze elkaar echt kenden, en niet alleen maar alsof ze al een jaar constant aan hem dacht. Het leek erop dat hij ervan uitging dat ze daar zou blijven staan, alsof er zo veel dingen waren die ze tegen elkaar hadden kunnen zeggen, dat het zelfs niet nodig was om dat inderdaad te doen. Zijn blik werd onzeker en hij liep weg, en ze vroeg zich af wat dat te betekenen had. Ze vertelde Marnie dat dat het bewijs was van een werkelijke band, maar Marnie wees het van de hand als het zoveelste 'ongebeurde'.

Marnie vond dat ze Lucy's verwachtingen moest indammen en had daarvoor zelfs een speciale mantra ontwikkeld: 'Als hij je leuk vindt, zou je dat wel weten,' zei ze steeds. Lucy verdacht haar ervan dat ze die zin ooit eens ergens had gelezen.

Lucy wilde hem niet alleen helpen. Zo onbaatzuchtig was ze nu ook weer niet. Ze vond hem verschrikkelijk sexy. Ze vond alle normale dingen en ook de rare dingen aan hem sexy, zoals zijn nek en

zijn duimen zoals hij ze op de rand van zijn lessenaar legde, en de manier waarop zijn haar aan een kant boven zijn oor uitstak. Ze had hem een keer geroken en was er duizelig van geworden. Ze had die avond niet kunnen slapen.

En het punt was dat hij haar iets te bieden had wat geen andere jongen op school kon: hij kende Dana niet. Dana was altijd ‘moeilijk’ geweest, zoals haar moeder zo plastisch uitdrukte, maar toen ze nog jong waren, was ze Lucy’s grote voorbeeld geweest. Ze was de slimste persoon die Lucy kende en ook degene die het snelst kon praten en die altijd dapper was. Dapper maar ook roekeloos. Als Lucy een keer iets stoms had gedaan, bijvoorbeeld met modder aan haar schoenen de gang in lopen, of ketchup op de grond morsen, dan zei Dana altijd dat het haar schuld was. Zelfs als Lucy zei dat het helemaal niet hoefde, dan zei Dana dat ze het niet erg vond om ergens de schuld van te krijgen en Lucy wel.

Dana werd berucht toen ze in de negende klas zat en Lucy in de vijfde. Lucy begreep niet waar de oudere kinderen en de volwassenen over roddelden, maar ze wist wel dat het erg was. ‘Ik heb jou zus ook in de klas gehad,’ zeiden de leraren altijd veelbetekenend. Een paar kinderen wilden zelfs niet meer bij haar thuis komen, of haar bij hen uitnodigen, en ze wist dat haar familie iets verkeerd had gedaan zonder te weten wat dan wel. Alleen Marnie bleef ondanks alles haar vriendin.

Toen ze in de zevende zat, was Dana het slechte voorbeeld van de school, en mensen bleven zich afvragen wat voor mensen haar ouders waren. Dronken ze? Werden er bij haar thuis drugs gebruikt? Had de moeder gewerkt toen de meisjes nog klein waren? Uiteindelijk was er altijd wel iemand die de opmerking ‘Ze lijken anders best aardig’ plaatste.

Haar ouders slikten het allemaal zo deemoedig dat het leek of ze erom vroegen. Hun schande kende geen grenzen en het was gemakkelijker om de schuld te krijgen dan iets te doen. Dana trok zich er niets van aan, maar de rest van haar familie hield het hoofd gebogen en had een verontschuldiging op de lippen.

Lucy was soms loyaal maar af en toe wilde ze wel dat ze Johnson van achteren heette, want er zaten veertien leerlingen met die achternaam op de school. Ze praatte wel eens met Dana, en toen dat niet hielp, overtuigde ze zichzelf ervan dat het haar niets uitmaakte. Hoe vaak kun je iemand van wie je houdt in de steek laten? ‘Lucy is een heel andere Broward,’ hoorde ze een keer haar wiskundeleraar tegen de decaan zeggen toen ze de school binnenliep, en ze vond het vreselijk dat ze zich daar zo aan vastklampte. Ze dacht dat als ze maar flink haar best deed, ze het enigszins goed kon maken.

Dana bleef een paar keer zitten vanwege haar spijbelgedrag en heel veel andere buitenschoolse activiteiten: drugs, geweld, het pijpen van jongens op het toilet. Lucy zag een keer een envelop op het bureau van haar vader liggen met het bericht dat Dana een beurs kon krijgen gebaseerd op haar test. Eigenaardig, de dingen die Dana deed.

Op de twee na laatste schooldag verliet ze de school voorgoed, een week voordat ze haar diploma zou krijgen. Ze kwam tijdens de uitreiking van de diploma’s opdagen en nam theateraal afscheid. Daniel was waarschijnlijk de enige jongen voor zover Lucy wist, die Dana niet had gezien toen ze zich op het grasveld voor de school helemaal uitkleedde, omringd door ziekenbroeders die hun best deden zich door haar niet hun ogen uit te laten krabben terwijl ze haar voor de laatste keer naar het ziekenhuis vervoerden.

Dana nam op Thanksgiving dat jaar een overdosis en raakte in coma. Ze stierf vredig tijdens de kerst. Ze werd op oudejaarsdag begraven, en alleen haar ouders, zus en Marnie, de twee overgebleven grootouders en haar gekke tante uit Duluth waren daarbij aanwezig. Meneer Margum was de enige die er namens de school was. Hij gaf les in natuurkunde en was de jongste docent. Lucy wist niet zeker of hij nu kwam omdat Dana bij hem in de klas had gezeten of omdat ze hem wellicht had gepijpt, of misschien wel beide.

Dana liet een gecompliceerde erfenis na. Het tastbaarste wat ze naliet was een zestig centimeter lange slang met de naam Sawmill,

en daar werd Lucy mee opgescheept. Wat had ze dan moeten doen? Haar moeder zou er echt nooit voor gezorgd hebben. Elke week ontdooide ze een paar ingevroren muizen en gaf die aan hem zonder er ooit aan te wennen. Ze verwisselde trouw zijn warmtelamp. Ze dacht dat Sawmill misschien wel dood zou gaan zonder de bezielende aanwezigheid van Dana, en op een keer zag ze hem uitgedroogd en stil in het glazen terrarium liggen en heel even dacht ze – ontzet maar tevens opgelucht – dat het inderdaad gebeurd was. Maar hij bleek gewoon verveld te zijn. Hij hield zich op in de holle tak en zag er frisser uit dan ooit. Lucy kon zich opeens weer de droge grijze huiden herinneren die Dana aan haar muur had geprikt, de enige decoratie waar ze zich aan bezondigde.

In de elfde klas stond Lucy zichzelf eindelijk toe iets anders te zijn dan Dana's zusje. Omdat ze knap was, vergaten de jongens het eerder dan de meisjes, maar uiteindelijk gold dat voor iedereen.

Lucy werd in de herfst tot klassenvertegenwoordigster gekozen. Twee van haar boetseerwerkjes, een vaas en een kom, werden in een expositie tentoongesteld. Elke overwinning en elk succesje werden overschaduwd door schuldgevoel en verdriet. Ze vond het vreselijk dat ze die nodig had, maar het was nu eenmaal zo.

'Weet je, Lu, ik heb niet één vriendin op die school,' had Dana haar een keer gezegd, alsof haar dat nog verbaasde ook.

'Hij komt vast niet opdagen,' deelde Marnie haar door de telefoon mee terwijl ze zich allebei verkleedden voor het seniorenbal, het laatste feest van de middelbare school.

'Wel als hij zijn diploma wil,' zei Lucy voordat ze de verbinding verbrak en naar haar kast liep.

Marnie belde terug. 'En zelfs als hij komt, dan zal hij nog niets tegen je zeggen.'

'Misschien zeg ik wel iets tegen hem.'

Lucy haalde voorzichtig haar nieuwe lichtpaarse zijden jurk uit de kast en trok de beschermhoes eraf. Ze legde de japon op haar bed en trok vervolgens haar gewone bh uit en een roomwitte kan-